

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

3 sönd. i fastan

”Kampen mot ondskan”

1 Sam 17:40-50

Ef 5:1-9

Luk 11:14-26

Ps: 237, 358, 399, 28

Kampen mot ondskan är dagens tema. Hur gör vi för att kämpa mot den? Det är ingen lätt uppgift. Hur ofta har det inte blivit så att kampen mot ondskan börjat med goda avsikter men så småningom har själva kampen glidit över till att bli en del av den ondskan man från början velat bekämpa. Man har försökt att bemöta det onda med det onda, ge igen med samma mynt. Och så har ändamålet har fått helga medlen.

Dagens gammaltestamentliga läsning handlar om en mycket konkret kamp. Kampen mellan David och Goliat. Det är ju en kamp som fått bli en prototyp över hur den svagaste av två kombattanter ändå lyckas segra. Och jag tror att den berättelsen har något att lära oss om kampen mot den onda.

Goliat, en skräckinjagande krigare, filistéernas bästa soldat utmanade kung Saul armé och den bästa av israelerna på duell. Ingen vågade anta utmaningen. Ingen utom herdepojken David. Och när de möts på det öppna fältet mellan de två arméerna blir kontrasten stor. Goliat kommer med full rustning och med svärd, spjut och sabel som vapen. David kommer med sina vanliga herdevapen: en stav och en slunga.

Tänk ett ögonblick om David hade använt sig av samma taktik. Han blev ju av kung Saul erbjuden rustning och vapen, men han avböjde. Han var ingen krigare och inte van att hantera den typen av vapen. Om han ändå han försökt sig på det hade han bara blivit en betydligt sämre och svagare kopia av Goliat, och han hade varit chanslös mot den väldige krigaren.

Men det är ju lätt att vi frestas att göra så när andra människors elakheter drabbar oss. Då ger vi igen med samma mynt, vi blir elaka tillbaka. På sociala medier så urartar diskussioner så lätt, och annars sansade personer kan ryckas med när de blir utsatta för hat och förtal. Hur lätt är det inte att vi svarar med samma mynt och kastar skit tillbaka.

Men då är det som om David skulle ta svärd och spjut och hugga in på Goliat, använda sig av samma elaka vapen som han hade. Den utgången hade blivit given, Goliat skulle ha gjort slarvsylta av honom.

Davids enda vapen var en stenslunga. Normalt skulle han egentligen vara chanslös här också. En stenslunga är säkert effektiv mot rävar och småvilt som attackerar fåren, men mot en man med rustning och blanka stålvapen? Men David använde sig av det han hade eftersom han visste att kampens utgång ändå inte låg i hans hand. Hans viktigaste vapen var ändå inte det som han hade sin hand utan det som han hade i sitt hjärta, ”Jag kommer emot dig i Herren

Sebaots namn” som han sa, han hade sin tro på Israels Gud. Han visste att om Gud ville ge honom segern skulle han få den utan vapen.

Hade nu David tagit Sauls erbjudande om rustning, och han verkligen, mot alla odds, lyckats besegra Goliat så hade det smugit sig in en misstanke om att Gud inte hade så mycket med saken att göra. Nu blev det tydligt för alla: David segrade för att han hade Gud på sin sida. Segern var Herrens.

Vad var det då David bidrog med? Framförallt med sitt mod. Hela Sauls armé stod och tittade på medan Goliat håfullt utmanade dem. Ingen vågade ta fighten. Bara David visste att den som har Gud på sin sida behöver inte vara rädd för mänskliga hot. Han vek inte undan för hotet.

I kampen mot ondskan är vår bästa tillgång vårt mod. Ett mod som Gud kan använda sig av. Han behövde David, inte för hans vapenskicklighet, utan för hans mod.

Martin Luther King har sagt att den stora tragedin är inte de onda människornas brutalitet utan de goda människornas tystnad. Det finns många exempel på detta, hur människor inte vågar ingripa eller hjälpa till i en hotfull situation. Vi som är här tänker säkert att om jag skulle hamna i en situation så skulle jag då verkligen inte skynda förbi, jag skulle ingripa och stå upp för den utsatte. Men vet vi egentligen det? Har vi Davids mod? Vad var hans hemlighet? David fick inte sitt mod från ingenstans. Modet fick han från Gud, för att han förtröstade på honom.

Det andra David bidrog med var sin stenslunga och de fem släta stenarna som han plockade i bäcken. Vad är stenslungan i våra liv? Jag tänker att de var något som David bar på och använde i sin vardagliga tjänst som herde. Och nu fick han användning för det i ett helt annat syfte än det var avsett.

För oss kan det också vara något som vi bär på i vårt vardagliga liv. Det kan vara en egenskap vi har eller en uppövad färdighet. Kanske kan det handla om att se en annan människas sorg eller något annat. Vår stenslunga kan vara något vi är vana och förtrogna med och om vi kanske tänker att det är ju inget märkvärdigt. Men Gud kan en dag ha stor nytta av den i kampen mot ondskan, då kan vi hjälpa till på ett sätt som vi från början inte hade trott.

Den som David förebildar allra mest är ju Jesus själva. Han är den som likt David går emot ondskan, en till synes oslagbar Goliat. Och precis som David använder han inte samma vapen som fienden gör. Ja, han går faktiskt än steg längre än David. På korset lät han sig till synes besegras. Det är som om David hade gått fram och låtit sig huggas ner av Goliat utan att göra motstånd. Och det är här det oväntade händer, i nederlaget segrar Jesus. Inte genom att löna ont med ont, utan med det goda besegras det onda.